រឿង សុភាទន្សាយ

ពាក្យកាព្យ បទមណ្ឌោកគតិ

នេះនឹងស្រដី ពីសត្វប្រាំនៃហោងណា គេមាន់អកខ្លា និងទន្សាយទាំងប្រាំដាក់ ។ គិតគ្នាធ្វើផ្ទះ នឹងបានប្រើប្រាស់ទុក ដាក់ គ្រាន់បានសម្នាក់នឹងបានគិតការតទៅ ។ ខ្លាថាបើច្នោះ ព្រមគ្នាចំពោះឥឡូវ យើងទៅច្រូតស្បូវ រួចហើយសឹមយើង គិតសង់ ។ គិតស្រេចហើយណា បបួលគ្នីគ្នាដើរត្រង់ពុំហ៊ានបង្អង់ ពុំបានឈរឈប់ឡើយណា ។ ដើរទៅដល់ព្រៃ គយ គន់រំពៃព្រឹក្សាឃើញវាលស្បូវណា នេះហើយគេហៅស្បូវល្អ ។ ដល់បោះដំរំ និយាយគ្នាជុំមាត់ក ថានេះស្បូវល្អ យើងរក ទៅទៀតក្រែងគ្មាន ។ យើងច្រូងរៀងអាយ ទោះក្រទោះងាយគង់បាន ទៅទៀតក្រែងគ្មាន ពុំបានប្រទះស្បូវល្អ ។ គេថា ឥឡូវ ឲ្យអ្នកបងខ្លានៅអាយ ចាំដៃឲ្យបាយ រៀបស្លដណ្តាំឲ្យស្រេច ។ ថាហើយនាំគ្នាដើរទៅម្នីម្នារំពេច ដល់ទៅព្រៃស្រេច ទន្សាយថាគ្នាយើងអើយ ។ យើងច្រូតនៅនេះ ទៅឆ្ងាយម្តេចម្ល៉េះអ្នកអើយ ស្បូវច្រើនម្ល៉េះហើយ នេះឯងហៅស្បូវល្អ ណាស់ ។ គេអកនូវមាន់ ព្រមគ្នារួសរាន់រហ័ស ច្រូតស្បូវឆាប់ណាស់ តែមាន់និងអកនូវគេ ។ ឯអាទន្សាយ រកកលនាយ អាយវេះវេ គៀសប្រាប់ទៅគេ ថារ៉ឺអើយគ្នាឈឺពោះ ។ តែវាធ្វើកល កិច្ចដោយយោបល់វានោះ វាថាឈឺពោះ តែវាចង់ទៅ មើលខ្លា ។ វាដើរឆ្លៀតឈ្លប តិចៗលលបម្នីម្នា ជូនប្រទះខ្លា លោតចាប់ឯក្តាន់នោះបាន ។ ក៏ឃើញដាក់មិញ រត់ទៅឃ្មាត ខ្មាញ់ដោយដាន ដៃឱបខ្លួនប្រាណ វាធ្វើជាគ្រុនញញ័រ ។ ដៃមួយស្ទាបពោះ វាដើរទៅនោះទទ័រ ញញីញញ័រ វាធ្វើឲ្យគេ ជឿហោង ។ គេមាន់នូវអក ឃើញដណ្តឹងមកអឹងកង ហើយដេររំពង អាចោរម្តេចអាព្រងើយ ។ មិនច្រូតស្បូវ ម្តេចអា លេងនៅកន្តើយ ឱបដៃព្រងើយ ដើរលេងសព្វព្រៃព្រឹក្សា ។ ទន្សាយឆ្លាស់ឆ្លើយ ថាឱអ្នកអើយអស់គ្នា កុំអាលផ្តាសា ចាំ ខ្ញុំដំណាលប្រាប់អ្នក ។ អ្នកអើយខ្ញុំគ្រុន ស្ទើរស្លាប់ប៉ប្រុនញ័រញាក់ ពោះខ្ញុំឈឺចាក់ ដោតហើយចុះផ្ទៃខ្ញុំផង ។ វាឈឺបោះ ខ្មាញ់ ដូចគេត្របាញ់ណាស់ហោង អាសូរខ្ញុំផង ខ្ញុំមិនមានពុតទេណា ។ គេមាន់នូវអក ឮវាប្រាប់មកសោះសា មិនស្រដី ថា ទៅវិញទៅមកឡើយនៃ ។ ច្រូតស្បូវតិចទៅ ទន្សាយនោះកូវស្រដី ថារ៉ឺអើយរ៉ឺ ដល់យើងនឹងទៅល្ងាចណា ។ យើង បានត្រីសាច់ ខ្លះទេបន្តិចអាហារ គ្រាន់បរិភោគ្គា នោះមានឬទេអ្នកអើយ ។ ទន្សាយថាបើ ដោយយាមអញមើលជា ត្រើយ ដល់ទៅល្ងាចហើយ ប្រាកដជាមានលាភជ័យ ។ គេមាន់អកខ្លា បើច្នោះលងអាទាយនៃ ឲ្យប្រាកដក្រែ ឥឡូវនេះ លងមើលអា ។ ទន្សាយឆ្លាស់ឆ្លើយ ថាឱអ្នកអើយគ្រប់គ្នា ដល់យើងទៅណ៎ាប្រាកដជាបានសាច់ក្តាន់ ។ បើអញទាយ ត្រូវ ប្រាកដដូច្នោះកូវដាក់ស្បាន់ ថាបានសាច់ក្តាន់ អស់អ្នកកុំស៊ីឡើយណ៎ា ។ គេមាន់អកនៃ ថាអើនៃរ៉ឺយើងប្រាកដមិន ស៊ីណ៎ា យើងឲ្យតែអាស៊ីហោង ។ លុះល្ងាចនាំគ្នា ដើរមកម្នីម្នាត្រសង ដល់ដៃហើយហោង ហើយដណ្តឹងទៅបងខ្លា ។ ថានៃអ្នកបង អ្នកបានអ្វីហោងជាអាហារបរិភោគ្គា ខ្លះទេឬគ្មានឡើយនៃ ។ ខ្លាឆ្លើយប្រាប់មក ថាអញទៅរកក្នុងព្រៃបាន ក្តាន់មួយនៃ យកមកចម្អិនហើយណ៎ា ។ ទន្សាយស្តាប់ដាក់ ថារ៉ឺយអស់អ្នកគ្រប់គ្នា មែនដូច្នេះណ៎ា ថាឯងមិនស៊ីឡើយ ហោង ។ ឥឡូវមែនហើយ ឯងកុំស៊ីឡើយជាម្តង សាច់នោះឯងហោង អញស៊ីតែនឹងបងខ្លា ។ គេមាន់អកនោះ ស្តាប់ ហើយទ្រគោះសោះសា ដេរថាប៉ែអា ដកទងចោរខូចក្រែលែង ។ ថ្វីបើយើងស៊ី យើងមិនសុំដីជូនឯង អាកុហកខូចឯង រង តែកំភូតមាយា ។ រីអ្នកទាំងប្រាំ បរិភោគហើយនាំគ្នីគ្នា ដេកលុះព្រឹកណ៎ា ហើយមកគិតគ្នាទៀតនៃ ។ ថ្ងៃនេះយើងចង់

ឲ្យគេចាំរង់នៅដៃ យើងទាំងបួននៃ នឹងទៅច្រូតពីព្រឹកហោង ។ គិតស្រេចហើយណ៎ា នាំគ្នាយាត្រាជាម្តង ៗ បានផ្តោមកស្ល ចាំរង់អស់គ្នាច្រូតស្បូវ ។ ទន្សាយនោះណ៎ា ច្រូតបានតិចវាវះទៅ លបមើលគេកូវ ឃើញគេចាប់បានឆ្តោជាក់ ។ ឃើញហើយវិលទៅ ខ្លាអកមាន់ទៅភ្ញាភ្ញាក់ អាចោរអប្បលក្ខណ៍ អាខូចអាទៅណា ។ ទន្សាយឆ្លាស់ឆ្លើយ ដូចពីដើមឡើយសោះសា អស់ត្រង់នេះណ៎ា ដូចយើងស្រដីមុនហើយ ។ ត្រង់ចេះទាយហោរ ដូចពីមុនមកអ្នកអើយ ពុតមិនបាត់ឡើយ ត្រង់វេះត្រង់វេរមិនបាត់ ។ ច្រូតលុះល្ងាចមក ឮមាត់រឱកពុំស្ងាត់ មកដល់ពុំបាត់ ញ័រញ្រាក់ដណ្តឹងទៅគេ ។ ថាអ្នកចាំដៃ បានម្ហូបចំណីឬទេ នោះទើបឯគេ ប្រាប់មកថា បានត្រីឆ្តោ ។ ទន្សាយស្តាប់ជាក់ ហើយថា អស់អ្នកកោតហោរ អញចាប់ដៃរក៏ ឥឡូវប្រាកដមែនណ៎ា ។ អស់នេះយើងបាន ស្រដីមែនមានមកប្រាកដពីដើមណ៎ា ដំណើរសឹងដូចគ្នាហោង ។ អស់អ្នកទាំងប្រាំ ស៊ីបាយហើយនាំគ្នាផង ដេកដល់ព្រឹកហោង មកគិតនឹងគ្នាទៀតនៃ ។ ថ្ងៃនេះយើងឲ្យ បងអកចាំគយនៅដៃ អស់យើងទៅព្រៃ ទាំងបួននាក់នោះហងណ៎ា ។ គិតហើយលីលា ដើរទៅម្ទីម្នាសោះសា ដល់ស្បូវច្រូតណ៎ា ដល់តិចទន្សាយវះធ្លាប់ ។ ក្រោយនោះបងអក គាត់ទៅសំកុកចាំចាប់ ត្រីប្រាបានខ្ជាប់ រួចហើយទើបយកមកស្ល ។ ទន្សាយឆ្លៀតឈ្លប ដើរមកលលបដក-ក មើលជាក់ហើយចរ លីលាវិញទៅជាម្តង ។ ដំណើរនេះនៃ ដូចយើងស្រដីដើមហោង ពុតណាស់កន្លង ត្រង់ហោរនោះ ដូចដើមណ៎ា ។ លុះល្ងាចលើលា ដើរមកថ្មីម្នាសោះសា ដណ្តឹងអកថា អ្នកតែងចាំដៃនោះហោង ។ បងអើយបងអក ឥឡូវយើងជាម្តង បងបានអ្វីហោង គ្រាន់ស៊ីជាម្ហូបឬទេ ។ អកឆ្លាស់ឆ្លើយប្រាប់ ទៅគេឆាប់ៗថាទេ ខ្លាចក្រែងតែគេ នៅពុំដូចអញនេះហោង ។ ឥឡូវអញបាន ប្រាមួយមកមានជាម្តង ចម្អិនហើយហោង ទុកឲ្យអស់អ្នករាល់គ្នា ។ ទន្សាយស្តាប់ជាក់ ថាអស់អ្នករាល់គ្នា អញទាយនេះណ៎ា ថាបានត្រីប្រាស៊ីហោង ។ ដំណើរទន្សាយ ពុតខូចរាយមាយកន្លង ដូចពីដើមហោងរៀងរាបនោះមកឯងណ៎ា ។ អស់អ្នកទាំងប្រាំ ស៊ីបាយហើយនាំគ្នីគ្នា ដេកលក់ព្រឹកណ៎ា គិតគ្នារឱកអឹងកង ។ ថ្ងៃនេះឯងនៃ ឲ្យមាន់ចាំដៃនោះហោង ហើយទាំងបួនផង ទៅរកច្រូតស្បូវហោងណ៎ា ។ ច្រូតបន្តិចទៅទន្សាយនោះ កូវលីលា វេះបាត់ហើយណ៎ា មកឈ្លបចាំមើលមាន់ហោង ។ រីឯមាន់នោះ គិតថប់ក្នុងពោះកន្លង គេចាំដៃផង គេបានសាច់ស៊ីផងណ៎ា ។ ឥឡូវនេះអញ មានតែពងពេញជាអាហារបរិភោគ្គា ទុកឲ្យអស់គេស៊ីផង ។ គិតហើយរមាត់ ពងធ្លាក់ចេញថ្វាត់ជាម្តង យកមកស្ងោរហោង ទុកឲ្យអស់អ្នកគ្នីគ្នា ។ ទន្សាយឆ្លើយឈ្លប ប្រួញខ្លួនលលបមើលណ៎ា យល់ឃើញជាក់ប្រាកដដូច្នោះហើយវិលទៅ ។ ដំណើរទន្សាយ ពុតខូចរាយមាយនោះកូវត្រង់ពាក្យអាស្រូវ នោះភូតមិនបាត់ឡើយណ៎ា ។ ដំណើរនេះហោង អស់ទាំងអ្នកផងគ្រប់គ្នា ដឹងអស់ពុតវា អាខូចកុហកវេះហោង ។ លុះល្ងាចនោះកូវ អស់អ្នកច្រូតស្បូវជាម្តង លីលាមកហោង ដល់ហើយដណ្តឹងមាន់ថា ។ ថាវ៉ើយបងមាន់បានអ្វីនោះគ្រាន់ស៊ីជា អាហារភោគ្គា ខ្វះទេឬគ្មានឡើយហោង ។ មាន់ថាអញបាន ពងស្ងោរនៅក្រានជាម្តង អ្នកកុំគិតហោង ត្រង់ម្ហូបនោះឯងឡើយណ៎ា ។ ទន្សាយស្តាប់ជាក់ ថាឱអស់អ្នកគ្រប់គ្នា ហោរអញធុតណ៎ា ប្រាកដដូចអញថាហោង ។ ដំណើរទន្សាយ ពុតខូចរាយមាយកន្លង ពុំលែងអស់ផង ដូចយើងស្រដីដើមណ៎ា ។ អស់អ្នកទាំងប្រាំ ស៊ីបាយរួចនាំគ្នីគ្នា ដេកលុះព្រឹកណា ទៅរកច្រូតស្បូវអឹងកង ។ ថ្ងៃនេះឯងនៃ ទន្សាយចាំដៃវិញម្តង យើងបួននាក់ផង នោះទៅច្រូតស្បូវហោងណ៎ា ។ គិតស្រេចដើរទៅ ទន្សាយនោះកូវវាជា ទុកក្រែមហិមា ព្រួយចិត្តនឹងខ្លួនពេកក្រៃ ។ នឹងរកអ្វីជាគ្រាន់ជាអាហារចំណី សង្វាតចាំដៃ រកអ្វីជាម្ហូបគ្មានឡើយ ។ ទន្សាយគិតធ្ងល់នឹកទៅមិនយល់សោះឡើយ ថាឱអញអើយ អញបានអ្វីជាម្ហូបប៉ា ។ បើច្នោះអញល្បង ធ្វើតាមទំនងបងខ្លា លបចាប់ក្តាប់ណ៎ា គ្រាន់បាននឹងយកមកស្ល ។ ទន្សាយគិតច្នោះ ដើរទៅពួនឆ្ពោះធ្វើ-ក លឹបលជាក់ល្អ ប៉ុនប៉ងលបមើលទៅក្តាន់ ។ ពួនបន្តិចទៅ ឃើញសត្វនោះកូវជាក់ស្បាន់ ពានលើសត្វក្តាន់ ទន្សាយរឹងព្រួយអាត្មា ។ ក្តាន់ដើរជិតមក ទន្សាយចាប់យកសោះសា ក្តាន់វាវ៉ែធណ៎ា ទន្សាយនោះដួលផ្កាប់មុខ ។ ទន្សាយដោះឡើង ពេញមុខស្រមើងពន្លក់មើលមុខអាក្រក់ ហើយលាន់មាត់ឯងថាអុះ ។ អញម្តងនេះណ៎ា ស្លាប់បង់អាសាខ្លួននោះ ឈឺចាក់ពុងពោះ វាខ្លោចវាផ្សារពេកក្រៃ ។ ធ្មឹងធ្មេងស្មើរបាក់ ខ្នាំគ្រាំញញ្រក់ណាស់នៃ ឈឺពោះឈឺថ្ពៃ ឈឺសព្វសរសៃពេកណ៎ា ។ ទន្សាយកំហូច ចំណោះបង្ហូចខ្លួនវា អាចោរប៉ែអា ខ្លួនប៉ុនកដៃចាប់

ក្ដាន់ ។ រួចពីនោះទៅ ទន្សាយនោះកូវវាកាន់ កែគិតរន្ថាន់ ព្រួយចិត្តក្រែងគ្មានម្ហូបស៊ី ។ ទន្សាយនោះកូវ ធ្វើមុខកញ្ជូវ ម្នាម្នី ធ្វើត្រាប់ភេខ្ចី ទៅរកមុជទឹកគយរ ។ មុជដល់ទៅជី លោចាប់បានត្រីខ្ជាប់ល្អត្រីវានាំជ្រ- មុជទៅយូរពេកណាស់ក្រៃ ។ ថប់ហើយក្រែងត្រី ស្ទើរផុតជីវីក្សិណក្ស័យ ភ្នែកនោះសក្រៃ ហាក់ដូចជាមុខខ្មោចណ៎ា ។ ឡើងមកក្រញ្រោន ធ្វើខ្លួនកុំប្រោនដូចស្វា មុខមាត់ជ្រីវណា រងាញញ័រជើងដៃ ។ អង្គុយយូរទៅ មានកម្លាំងកូវហើយនៃ ព្រួយចិត្តពេកក្រៃ ត្បិតមិនបានម្ហូបហោង ។ អស់គេនោះណ៎ា គេនៅបានអាហារផង ស៊ីមិនអស់ហោង វាខូចតែអញពេកណ៎ា ។ អះបើច្នោះអញ នឹងទៅទៀតមិញសោះសា ត្រាប់បងអកណ៎ា ក្រែងលោបានដូចអកធ្វើ ។ គិតដូច្នេះហើយ ដើរទៅកន្ដើយរកឈើ ឡើងសំកុកលើ ដូចអកនោះឯងហោងណ៎ា ។ ត្រីបន្លៀកទន្សាយលោតតូងសោះសា ចាប់បានហើយណ៎ា ត្រីនាំរត់ទៅទៀតហោង ។ យូរទៅបន្តិច វាថប់ស្ទើរដាច់ខ្យល់ផង លែងត្រីជាម្ដង ឡើងទៅអង្គុយមាត់ច្រាំង ។ ភ្នែកវា-សល្អក់ មើលមុខអាក្រក់ស្រឡាំងកាំង សម្បុរសស្លាំង ហាក់ដូចជាមុខខ្មោចព្រាយ ។ ហើយរងាញ័រ ទទីទទ័រអង្គកាយ ញ័រអស់សព្វសាយរណ្ដំទាំងធ្មេញកខុប ។ ឱអញអើយអញ មួយដងនេះមិញស្ទើរស្លាប់ បើស្លាប់ឲ្យឆាប់ កុំឲ្យលំបាកច្នេះនៃ ។ ពីនេះតទៅទន្សាយនោះកូវប្រែវៃ គិតវិញទៀតនៃ បើច្នោះអញត្រាប់មាន់ណ៎ា ។ គិតហើយទៅយក ផ្ទាំងសម្លមកម្នីម្នា យកមកហើយណ៎ា ទើបវារៀបខ្លួនប្រាណណា ។ វាយកផ្ទាំងមក ប្រឹងជុះបញ្ច្រកផ្ទាំងបាន កន្លះមែនមាន យកទៅចម្អិនស្រេចការ ។ ចម្អិនរួចស្រេច ហើយវាក្រឡាប់ម្នីម្នា ដេកធ្វើដូចជា គ្រុនញាក់ញញីញញ័រ ។ អស់អ្នកច្រូតស្បូវ លុះល្ងាចមកកូវទទ័រ ដណ្ដឹងញញ័រ ថាវ៉ើយអើយបងទន្សាយ ។ ឯងបានរបស់អ្វី ធ្វើម្ហូបចំណីស៊ីបាយ រីឯទន្សាយធ្វើជាញ័រមាត់ឆ្លើយវៃ ។ ថាឱអ្នកអើយ ខ្ញុំនេះគ្រុនហើយណាស់នៃ ស្ទើរស្លាប់ពេកក្រៃ ខ្ញុំមិនបានម្ហូបអ្វីឡើយ ។ ខ្ញុំខំបន្ទោះប្រហុកនៅនោះអ្នកអើយ ឆ្អិនរួចអស់ហើយ ចូរអ្នកនាំគ្នាស៊ីហោង ។ អ្នកទាំងបួននោះ មិនដឹងខ្លួនសោះជាម្ដង ជឿទន្សាយហោង ថាជាប្រហុកមែនណ៎ា ។ នាំគ្នារចល់ស៊ីបាយរវល់ គ្រប់គ្នាខ្លះហៅវ៉ើយអា ទន្សាយមកស៊ីឬទេ ។ ទន្សាយព្យជាក់ ធ្វើជាញ័រញាក់ប្រាប់គេថាឱមេ ៗ គ្នាគ្រុនគ្នាស្រៀវណាស់ហោង ។ ចូរអ្នកស៊ីចុះ ទាំង៤នាក់នោះជាម្ដង កុំថាអញហោង អញនេះឈឺខ្លាំងណាស់នៃ ។ ភេមាន់អកខ្លា បបួលគ្នីគ្នាវៃ ៗ ស៊ីបាយរួចនៃ ទាល់ឆ្អែតមិនដឹងខ្លួនសោះ ។ ឯអាទន្សាយ ពុតខិលរាយមានខូចស្មោះ ដល់គេស៊ីអស់ រួចគាត់ដោះឡើយឆាប់ផាង ។ គាត់ឈរហើយស្ទឹម ចង្កេះញញឹមក្អេងក្អាង ថាវ៉ើយអាឃ្នាង ម្ដេចអាមកស៊ីអាចម៍អញ ។ ភេមាន់អកខ្លា ភ្ញាក់ខ្លួនគ្រប់គ្នាហើយក្នាញ់ ជាទុក្ខទោម្នេញ គ្រប់គ្នាទីទៃពេកណ៎ា ។ ថាវ៉ើយគ្នាយើង ចូរឯងឆាប់ឡើងម្នីម្នា ដេញវាយប៉ែអា ដកទងចោរខូចនេះហោង ។ ម្ដេចអាកុហក ឲ្យយើងស៊ីលាមកជាម្ដង នៃវ៉ើយឆាប់ហោង ដេញវាយអាចោរនេះណ៎ា ។ ថាហើយដេញទៅ ទន្សាយនោះកូវមិញវា ចូលព្រៃព្រឹក្សា រកពុំឃើញវាឡើយនៃ ។ ទាំងអស់គ្នាដេញ មិនទាន់វិលវិញវៃ ៗ វិលមកឆាប់ព្រៃ ដល់ហើយអង្គុយជុំគ្នា ។ ទន្សាយនោះនៃ រត់ចូលក្នុងព្រៃសោះសា វិលមកវិញណ៎ា នៅជាមួយគ្នាឯងហោង ។ ភេមាន់អកខ្លា ឃើញទន្សាយមកជាម្ដង រសាយខឹងហោងយកវាជាគ្នាវិញណា ។ បទពំនោល

កាលនោះភេមាន់ខ្លា ទន្សាយនោះណា ច្រូតស្បូវបានសព្វគ្រប់ហោង ។ ហើយមកគិតគ្នាអឹងកង ធ្វើម្ដេចរួចហោង ដឹកស្បូវទៅផ្ទះយើងណ៎ា ។ ទន្សាយវាធ្វើទៅថា មានតែបងខ្លា ខ្លួនគាត់នេះធំល្អណាស់ ។ ភេស្ដាប់ទន្សាយឆ្លើយឆ្លាស់ ធ្វើថាគួរណាស់ ខ្លាគាត់មានមាឌធំល្អជា ។សមនឹងអូសស្បូវយើងប្រា- កដមិនទេណ៎ា ខ្លានោះឥតប្រកែកឡើយ ។ ទើបរករៀបផ្ទុកស្បូវហើយ ឥតមានសល់ឡើយ ដាក់លើខ្នងខ្លានោះនៃ ។ អ្នកខ្លះស្រែកទៅថាវ៉ី យកចានក្បានថ្មី នូវអស់វែកផ្ទាំងនោះណ៎ា ។ យកមកដាក់លើខ្នងខ្លា ឆាប់ឡើងម្នីម្នា ហើយយកដែកភ្លើងមកផង ។ រៀបស្រេចហើយមកដាក់ហោង សព្វគ្រប់ម៉ត់ម៉ង ឥតមានភ្លេចអ្វីឡើយណ៎ា ។ កាំបិតកាន់ឲ្យគ្រប់គ្នា កណ្ដៀវផងរ៉ា យកមកសៀតក្នុងស្បូវហោង ។ រៀបស្រេចមកគិតគ្នាកង បាននរណាហោងនឹងជិះលើខ្នងបងខ្លា ។ អ្នកឆ្លាស់ឆ្លើយទៅវិញថា ឲ្យទន្សាយវា នោះវាគ្រាន់ជាអ្នកបរ ។ ទន្សាយនោះស្ដាប់ហើយអរ គេឲ្យអញបរ អញខ្ជិលដើរពេកណាស់ហោង ។ ទន្សាយគិតដូច្នោះជាម្ដង លោត

ឡើងលើខ្នង ខ្លានោះបរទៅឯងនៃ ។ ទន្សាយបរទៅវ៉ៃ ៗ ឆ្ងាយបន្តិចនៃ ហើយយកដែកភ្លើងមកវាយ ។ ឮតែច្រឹកៗ ពព្រាយខ្លាសួរទន្សាយ ថារ៉ុបងទន្សាយហ៎ា ។ ឮអ្វីច្រឹកៗសោះសា ទន្សាយឆ្លើយថា ចានវាវណ្ដំនឹងគ្នា ។ ខ្លាជឿដើរទៅ ទៀតណ៎ា ទន្សាយនោះវា លូកយកដែកភ្លើងពីខ្នង ។ មកវាយទៀតតែបីដង ហើយឆេះជាម្ដង ប្រឹងផ្លុំឲ្យវាឆេះឆាប់ ។ ឆេះហើយវាដាក់ទៅផ្ទាប់ ខាងស្បូវប្រញាប់ ភ្លើងនោះផ្ដួចឆេះឡើងផង ។ ទន្សាយលោតចេញជាម្ដង រត់ខ្ទាញ់ទៅហោង ទៅឡើងលើដើមសង្ស័រ ។ ផ្សាដោយខ្លួនភិតញញ័រ ឡើងទៅទទ័រ បេះផ្លែសង្ស័រស៊ីហោង ។ ឯខ្លានោះខ្លាំងកន្លង ដល់វា ក្ដៅខ្នង រលាស់ខ្ទាត់ខ្ទាយចេញណា ។ ឯខ្នងរលោកក្ដៅផ្សា ចាប់ពើតពេកណា ស្រែកឮរលូងទាំងព្រៃ ។ ក្នុងចិត្តខឹង ណាស់ពេកក្រៃ នឹងទន្សាយនៃ ខំរត់ទាំងឈឺតាមទៅ ។ វាស្រែករលូងពេកកូវ ខំរត់តាមទៅ ទាន់ទន្សាយនៅសង្ស័រ ។ ផ្សាដោយចិត្តខឹងហើយ ឥឡូវនេះឯងហោងណ៎ា ។ អាចោរដកទងប៉ែអា អញរកទេណ៎ា ឥឡូវអញឃើញហើយនៃ ។ អញចាប់កាច់កឲ្យក្ស័យ ជីវិតហើយនៃ សឹមអញទំពាលេចណ៎ា ។ ទន្សាយស្ដាប់ហើយឆ្លើយថា ដេរថាប៉ែអា ដកទង ចង្រៃចោរលាញ ។ អញ្ជើញអាមកចាប់ទាញ អញទៅអម្បាញ បើថាខ្លួនអាមិនស្លាប់ ។ ទេពតាលោកចុះមកប្រាប់ឲ្យអញ ឡើងចាប់ បូតស្លឹកសង្ស័រស៊ីហោង ។ អញ្ជើញអាមកចាប់លង មិនក្រែងជាម្ដង លោកជាទេពតានោះនៃ ។ បើអាមិនមាន ទុក្ខភ័យ លុះដល់ខ្លួនក្ស័យដាងភ្លើងលោកនោះណ៎ា ។ ក្រែងមិនជឿអញលងអា ចាប់អញស៊ីជា អាហារអានោះឯងនៃ ។ បើអាមិនមានទុក្ខភ័យ ស្លាប់ហើយធ្លាក់ឮ នរកធ្ងន់ជ្រៅក្ដាត់ណ៎ា ។ ខ្លាស្ដាប់ទន្សាយចរចារ ហាក់មែនដូចថា លោមវាម្ដង នេះឯងនៃ ។ ក្សិណនោះឯខ្លាស្រដី ថានៃលេងអ្វី ទន្សាយអញចូលលេងផង ។ ទន្សាយស្ដាប់ដាក់ហើយហោង អញនៅ ជាម្ដង អានឹងមកស៊ីអញណ៎ា ។ ខ្លាស្ដាប់ហើយឆ្លើយទេអា អញហ៊ានស្បថណ៎ា កុំឲ្យព្រះប្រោសអញហោង ។ ទន្សាយ ជឿខ្លាកន្លង ថាបើច្នោះហោង បងឯងឡើងមកប្រញាប់ ។ បើបងឡើងមកចង់ស- ប្បាយបងបូតចាប់ អំពីគល់ឡើងខ្លាំង ក្លា ។ ទន្សាយបង្គាប់នោះណ៎ា វាយល់បន្លា សង្ស័រនោះកោងចុះខ្មី ។ ទើបឯទន្សាយនោះនៃ ប្រឹងប្រែងជើងដៃ លោតចុះ បើកខ្លាឡើងទៅ ។ ទន្សាយរត់ទៅសំដៅពានលើវល្លិនៅ វល្លិនោះជាតោងល្អក្រៃ ។ ឃើញហើយឡើងឆាប់វ៉ៃ ៗ អង្គុយ លើនៃហើយវាយោលជាទោងលេង ។ ឯខ្លានោះនៅតែឯង ឥតកោតឥតក្រែង បូកស្លឹកសង្ស័រលេងហោង ។ ទើបខ្លាក្ដាប់ ខ្ទាប់ជាម្ដង បូកពីដើមហោង វាមុតដៃនោះអស់ណ៎ា ។ ចាប់ពើតបង្អើតឈឺផ្សា លោតចុះដេញអា ទន្សាយរត់ខ្ទាញ់ទៀត ទៅ ។ ដល់ឃើញទន្សាយនោះនៅ លើវល្លិនោះកូវ ថាអា ៗនៅនេះហើយ ។ អាបញ្ឆោតអញព្រងើយ អាមកកន្តើយ នៅ នេះទេណ៎ាឯងនៃ ។ អញដើររកងាពេកក្រៃ ឥឡូវនេះនៃ ប្រទះនឹងអាហើយហោង។ ទន្សាយស្ដាប់ហើយឆ្លើយស្នង ដេរ វិញរំពង ថាអាធ្វើអ្វីអាចម៍អញ ។ ទេពតាទេព្រក្សស្រឡាញ់អញណ៎ាទើបអញ លោកឲ្យអញយោលទោងលេង ។ លោក យល់អញចេះកំប្លែង លោកឲ្យអញលេង លោកនឹងទ្រង់ព្រះសណ្ដាប់ ។ រីឯអាខ្លានោះស្ដាប់ ជាក់ហើយក្រឡាប់ រំសាយ ខឹងនោះចេញ ។ អង្វរទន្សាយនោះវិញ ទន្សាយឲ្យអញយោលទោងលលេងផងរ៉ា ។ ទន្សាយថាអញឆោតណ៎ា អានឹង ទំពា ក្បាលអញឥឡូវនេះឯង ។ ខ្លាថារ៉ុអើយកុំក្រែង អញស្បថឲ្យឯង កុំឯងបារម្ភឡើយណ៎ា ។ ទន្សាយបានស្ដាប់ជឿ ប្រាកដហើយថាអា ឡើងមកយោលលេងចុះហោង ។ អញប្រាប់បងឯងជាម្ដង បងមានយោលលង បងយោលឲ្យខ្លាំង សោះសា ។ នោះទើបលោកទេពតា រីងចូលចិត្តជា ស្រឡាញ់បងឯងពេកក្រៃ ។ ទន្សាយថាច្នោះវ៉ៃ ៗ ចុះមកដល់ដី ហើយខ្លាឡើងទៅយោលហោង ។ ទន្សាយរត់ខ្ទាញ់ជាម្ដង ឆ្ងាយក្រៃកន្លង ឃើញឫស្សីសង្កៀតគ្នា ។

នេះយើងស្រដីឯខ្លា វាយោលទោងណា ខ្លាំងឡើង ៗពេកក្រៃ ។ ដាច់វល្លិទោងនោះហើយនៃ ធ្លាក់មកដល់ដី ដូចគេ សសុកអស់អង្គ ។ មើលទៅភ្នែក ស្លើតស្លង់ ខំប្រឹងឈរត្រង់ កខ្វេសកខ្វាសមិងមាំង ។ យូរបន្តិចមានកម្លាំង រត់ទៅនឹង ទាំង ផ្សាដោយចិត្តខឹងណាស់ណា ។ រត់ទៅបន្តិចឃើញអា ទន្សាយនោះណ៎ា នៅលើដើមឫស្សីហោង ។ ឃើញហើយ ថាអាដកទង អានៅនេះហោងអាស្លាប់ឥឡូវនេះនៃ ។ ទន្សាយស្ដាប់ហើយថាប៉ែ អាចោរចង្រៃ អាឃើញអញធ្វើអម្បាញ់ ។ ទេពតាទេព្រក្សស្រឡាញ់ ទើបលោកឲ្យអញ លេងភ្លេងនៅនេះឯងហោង ។ លោកយល់អញចេះកន្លង ត្រង់ភ្លេងភ្លាត់

ផង នោះទើបលោកឲ្យលេងថ្វាយ ។ ខ្លាស្ដាប់ថាឱម៉ែអាយ មែនដឹងអ្នកអាយ ហាក់ជាពីរោះក្ដាត់ណា ។ ខ្លាលោម ទន្សាយហើយថា រ៉ឺអើយឲ្យគ្នា លេងផងនឹងឯងបានទេ ។ ទន្សាយស្ដាប់ហើយថាមេ អញមិនឆោតទេ ឯងមកនឹងខាំអញ នៃ ។ ខ្លាស្ដាប់ដាក់លាក់ថា ហៃនៃរ៉ឺកុំភ័យ អញមិនចងទោសឡើយណា ។ អញស្បថឲ្យលោកអ្នកតាកាច់អញណ៎ា ឥឡូវ នេះឯងពិតហោង ។ ទន្សាយស្ដាប់ដាក់ជាម្ដង បើច្នោះចូរបង ខ្លាឯងឡើងមកចុះណ៎ា ។ អញចង់នឹងផ្ដាំបងខ្លា ត្បិតអញ នេះណ៎ា លេងភ្លេងពីរោះប៉ុណ្ណោះ ។ បើបងមកលេងភ្លេងនេះ ក្រែងបងមិនចេះ អញប្រាប់បងឯងឲ្យជាក់ ។ ដល់ខ្យល់ បក់មកអោក់ កន្ទុយដាក់ ក្នុងឈើសង្កៀតនោះហោង ។ រឹងជាពីរោះកន្លង លើសលែងអញហោង ទេពតារឹងជាស្រឡាញ់ ។ ទន្សាយផ្ដាំហើយ រត់ខ្ចាញ់ ដូចគេត្របាញ់ ទៅឆ្ងាយនោះពេកណាស់ហោង ។ ពានលើឱម៉ាល់ធំផង វាដេកថ្ងៃហោង បេះយកស្លឹកឈើចុករន្ធ ។ ចុកស្រេចហើយវាអរលន់ យកដៃវាទន់ ទះវាយធ្វើភ្លេងជាល្បែង ។ ឯមេឱម៉ាល់នោះឯង ផ្អើលក្នុងក្រៃលែង វាចេញមិនរួចសោះសា ។ ពោលនោះទន្សាយនោះវា ទះលេងមហិមា ឮតែកន្ទ្រុបអ្វីៗ ។

រីឯខ្លានោះមូទូ ស្រដីអ៊ូ ៗ ធ្វើតែម្នាក់ឯងហោងណ៎ា ។ ឡើងទៅធ្វើដូចពាក្យអា ទន្សាយនោះណា ដល់ខ្យល់បក់មកនោះ នៃ ។ យកកន្ទុយដាក់រ៉ៃ ៗ វាតៀ្បតខ្លាំងក្រៃ ស្រែករពោទ៍រំពងសោះសា ។ ស្ទុះស្ដែងខះខែងតក្កមា រួចហើយម្នីម្នា លោត ចុះចេញទន្សាយទៀត ។ រត់តាមទៅដល់បៀតឃើញ ទន្សាយទៀត ហើយស្រែករំពងទៅថា ។ អាចោរនៅនេះហើយ ណ៎ា ស្ដាប់ម្ដងនេះប្រា- កដឯងមិនទេឡើយនៃ ។ ទន្សាយបែរហើយស្រដី ស្លាប់អាចម៍អញនៃ ធ្វើម្ដេចអានឹងបានអញ ។ ទេពតាទេព្រក្សស្រឡាញ់ ទើបលោកឲ្យអញ លេងភ្លេងថ្វាយលោកប្រក្រតី។ ខ្លាស្ដាប់ហើយធ្វើថារ៉ឺ គ្នាលេងផងរ៉ឺ គ្រាន់ បានជាពីរនាក់ណ៎ា ។ ទន្សាយស្ដាប់ហើយឆ្លើយថា អញឆោតឲ្យអា មកហើយអានឹងខាំអញ ។ ខ្លាថាទេវ៉ើយសម្លាញ់ គ្នា មិនច្នោះមិញ នោះគ្នាហ៊ានស្បថនឹងឯង ។ ត្រង់ចិត្តខឹងនោះគ្នាលែង ចេញហើយកុំក្រែង រអែងត្រង់នេះឡើយណ៎ា ។ ទន្សាយជឿហើយហៅថា មកចុះបងខ្លា ឡើងមកអញផ្ដាំបងឯង ដល់បងនឹងវាយ ជាភ្លេង បងវាយកុំក្រែង រអែងខ្លាចអ្វី ឡើយណ៎ា ។ ដៃបងធ្ងន់ក្រៃមហិមា វាយឲ្យខ្លាំងណ៎ា នោះរឹងជាពីរោះហោង ។ ទន្សាយភិតភ័យកន្លង រត់មើលក្រោយ ហោង ស្រាប់តែធ្លាក់ក្នុងអណ្ដូង ។ ឯខ្លាយកដៃទះផ្ទូង ឮតែតូង ៗ ធ្លាយសំបុកឱម៉ាល់ណា ។ វារោមចោមខ្លាំងមហិមា ខ្លាលោតស្រែកថា ម៉ែអើយអញស្លាប់នេះម្ដង ។ ហើយស្រែកយំកងរំពង ខ្លាំងក្រៃពេកហោង ស្ទុះលោតស្ទើរតែមិនទាន់ ។ ចុះមកដល់ដីវាកាន់ តែឈឺរន្ទាន់ ពើតចាប់រមូលមែនមួន ។ ឈឺចាប់ញ័រអស់ទាំងខ្លួន ខ្លាំងក្រៃផ្ទួនៗ ពីព្រោះទ្រនិច ច្រើនណាស់ ។ លុះស្រាកគ្រាន់បន្តិចច្បាស់រត់តាមរហ័ស ទន្សាយនោះទៅទៀតហោង ។ តាមបន្តិចទៅជាម្ដង ឃើញ ទន្សាយហោង ធ្លាក់ក្នុងអណ្ដូងនោះណ៎ា ។ ស្រមៀន អៀនប្រៀនឃើញខ្លា មុខដូចខ្មោចណ៎ា មមីសក្នុងអណ្ដូងខ្មី ។ ខ្លា ឃើញធ្លាក់ហើយស្រដី អាណានេះរ៉ឺ អាស្លាប់ម្ដងនេះឯងណ៎ា ។ ទន្សាយថារ៉ឺប៉ែអា គិតឯងអញណ៎ា អញនៅក្នុងអណ្ដូង ហោង ។ គិតតែអាឯងជាម្ដង នៅលើនោះហោង ក្រែងមេឃរលំសង្កត់ ។ ល្អិតដូចគេបែនគេបត់ បាក់ឆ្អឹងខ្ទេចម៉ដ្ឋ ក្សិណ ក្ស័យជីវិតមរណហោង ។ ខ្លាស្ដាប់ហើយគិតកន្លង ភ័យណាស់ជាម្ដង លោតចុះក្នុងអណ្ដូងណ៎ា ។ ត្រូវជាពីរនាក់នឹងខ្លា ទន្សាយនោះណ៎ា ស្រមៀនក្នុងអណ្ដូងហោង ។ ទន្សាយគិតឯងកន្លង ធ្វើម្ដេចអញ ហោង នឹងបានឡើងរួចទៅលើ ។

ទន្សាយរកកលកិច្ចធ្វើ នឹងខ្លាចាក់មើល ចង់ឲ្យខ្លាចាប់ចោលទៅ ។ គិតច្នោះយកដៃនោះកូវ ចាប់ខ្លានោះត្រូវ ចង្កេះខ្លា លោតប៉ផ្លោត ។ ខ្លាថាអាចោរគេដោត អាខូចកញ្ជោត ម្ដេចមិនគិតខ្លួននឹងស្លាប់ ។ បើឥតគំនិតអញចាប់ បោះឡើងលើ ឆាប់នឹងស្លាប់មេឃរលំហោង ។ ទន្សាយនឹងអរកន្លង ពានចំណុចផង រឹងជាចាក់ណាស់សោះសា ។ ខ្លាខឹងច្រើនដង ច្រើនគ្រា អត់ពុំបានណ៎ា ក៏ចាប់ទន្សាយចោលព្រួច ។ ទន្សាយថាឱអញរួច នឹកអរព្រួច ៗ អញបានរួចពីទុក្ខហោង ។ ទើបទន្សាយស្រែករំពង ហោងអ្នកស្រុកផង ឲ្យមកចាក់ចាប់ខ្លាព្រៃ ។ វាធ្លាក់ក្នុងអណ្ដូងនៃ អ្នកអើយវ៉ៃ ៗ យកដាវ លំពែងនិងស្នា ។ ឯផ្ដេកុំយកមកណ៎ា យកតែធ្នូស្នា លំពែងកាំភ្លើងនោះហោង ។ ទន្សាយគិតពេកកន្លង កុំយកផ្ដេហោង

នោះក្រែងឆ្កែខាំខ្លួនវា ។ ទន្សាយប្រាប់គេហើយណ៎ា រួចរត់ទៅប្រាកដឆ្ងាយណាស់ពេកកន្លង ។ រីអស់អ្នកស្រុកអឺងកង ហៅគ្នារំពង ឲ្យយកកាំភ្លើងធ្នូស្នា ។ ហើយនាំគ្នាដើរម្នីម្នា កាន់គ្រឿងគ្រប់គ្នា មកចាក់ខ្លានោះស្លាប់ហោង ។

កម្លាំងកាយទុកថាគ្រាន់បើ ក៏មិនស្មើកម្លាំងប្រាជ្ញា